

Arrest

nr. 109 029 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE RAEDEMAEKER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 8 november 2012 het Rijk binnen en diende op 9 november 2012 een asielaanvraag in. Op 29 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 3 september 1986 te Addis Abeba, Ethiopië. U bent van Tigrinya afkomst en u bent orthodoxe christen. Uw ouders hebben eveneens de Eritrese nationaliteit en behoren beiden tot de Tigrinya etnie. Uw beide ouders zijn afkomstig van de Eritrese stad 'Kessele' nabij de Soedanese grens, maar verhuisden voor uw geboorte naar Addis Abeba waar u werd geboren en waar u zou opgroeien. U liep ook school in de Ethiopische hoofdstad tot de negende graad. Uw vader was echter actief in een Eritrese oppositiebeweging en verliet in het kader van zijn activiteiten voor deze beweging vaak Addis Abeba. Toen in 1998 een conflict tussen Eritrea en Ethiopië losbarstte, vertrok uw vader alweer uit Addis Abeba, maar hij keerde niet terug. In 1999 vernamen u en uw moeder dat hij overleden was. Na het overlijden van uw vader diende u en uw moeder regelmatig van verblijfplaats te veranderen om problemen te vermijden omwille van de voormalige politieke activiteiten van uw vader. Zo gingen jullie in 2002 naar een dorp net buiten Addis Abeba om mogelijke problemen te vermijden. Uw moeder werd in 2003 ernstig ziek en overleed nog datzelfde jaar aan de gevolgen van deze ziekte. Nadien kwam u alleen te staan aangezien u geen andere familieleden in Ethiopië had. U begon wel een relatie met T. W. met wie u in 2005 een zoontje zou krijgen. U was nog steeds op uw hoede om geen problemen te krijgen door de voormalige activiteiten van uw vader. Hierdoor isoleerde u zichzelf enigszins. In 2007 besloot u dan ook om Ethiopië te verlaten, samen met uw zoontje, en met de hulp van uw vriend, de vader van uw zoon, die zelf wel in Ethiopië bleef. U ging in eerste instantie naar Soedan waar u slechts een week verbleef om vervolgens via een andere smokkelaar naar Turkije te gaan waar u een drietal maanden zou verblijven. Begin 2008 trok u vervolgens verder naar Griekenland waar u asiel aanvraag en waar u in het bezit kwam van tijdelijke verblijfsdocumenten die telkens verlengd werden totdat ze uiteindelijk in 2010 alweer ingetrokken werden. In november 2012 had u voldoende geld verzameld – nadat u een tijdje als poetsvrouw in Griekenland had gewerkt – om naar België te komen met de hulp van een smokkelaar. U kwam aan in België per vliegtuig op 8 november 2012 waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert Ethiopië ontvlucht te zijn in 2007 omwille van de problemen die uw familie zou hebben gekend in Ethiopië door de politieke activiteiten van uw vader, die lid zou zijn geweest van een politieke oppositiebeweging, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, dd.20 maart 2013, zie administratief dossier). Volgende bedenkingen dienen echter gemaakt te worden aangaande het door u aangehaalde asielrelaas.

Vooreerst kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. U beweert tijdens het gehoor immers dat u de Eritrese nationaliteit zou bezitten aangezien uw vader en uw moeder van Eritrese afkomst zouden zijn, en omdat zij over de Eritrese nationaliteit zouden beschikken (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat u er tijdens het gehoor niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. Zo verklaart u dat uw vader en moeder beiden van de Eritrese stad 'Kessele' afkomstig zouden zijn, en dat ze beiden tot de Tigrinya etnie zouden behoren (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U geeft aan dat uw ouders elkaar leren kennen hebben in Eritrea, dat ze getrouwd zijn en dat ze naar Addis Abeba zijn verhuisd (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Wanneer u echter gevraagd wordt wanneer uw ouders naar Addis Abeba zijn verhuisd, moet u het antwoord schuldig blijven, alsook op de vraag waarom uw ouders op een bepaald moment naar Addis Abeba zouden zijn verhuisd (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U geeft verder aan dat ze afkomstig zouden zijn van de stad 'Kessele', maar gevraagd waar deze Eritrese stad dan ligt, komt u niet verder dan te stellen dat het bij de Soedanese grens ligt (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd welke andere Eritrese steden in de buurt liggen, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Opmerkelijker is echter uw bewering dat u enkel familieleden heeft in Eritrea, maar dat u – gevraagd naar deze familieleden – aangeeft dat u er nooit contact mee heeft gehad, en dat u er niets over kan vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p.10). U geeft verder aan nooit in Eritrea te zijn geweest, en heel uw jonge leven in Ethiopië te hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Uiteraard dient uw relatief jonge leeftijd in rekening te worden gebracht op het moment dat uw beide ouders overleden zouden zijn, respectievelijk in 1999 en 2003, maar redelijkerwijze mag toch verwacht worden van iemand, die beweert over de Eritrese nationaliteit te beschikken door de Eritrese afkomst van diens ouders, dat deze persoon meer details kan vertellen over de origine en afkomst van diens familie, in casu uw ouders. De vaststelling dat u zo goed als niets kan vertellen over de Eritrese afkomst van uw ouders – buiten het feit dat ze afkomstig zouden zijn

geweest van de stad 'Kessele' –, dat u niet weet wanneer en waarom uw ouders op een bepaald moment van (het op dat moment nog niet onafhankelijke) Eritrea naar Addis Abeba zouden zijn verhuisd voor uw geboorte en dat u tot slot niets kan vertellen over uw andere familieleden in Eritrea, doen reeds de eerste vragen rijzen over uw vermeende Eritrese nationaliteit. Logischerwijze kan toch verwacht worden dat uw ouders – zelfs in het licht van uw relatief jonge leeftijd – u meer verteld zouden hebben over hun vermeende Eritrese afkomst en hun Eritrese familie. Voorts is het eveneens vreemd te noemen dat u aangeeft geen, of slechts een beetje, Tigrinya te kunnen spreken in het licht van uw bewering dat uw beide ouders van Tigrinya origine zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.3).

Verder lijkt u er geen enkel idee van te hebben op welke manier uw ouders dan de Eritrese nationaliteit zouden verworven hebben, aangezien Eritrea nog niet onafhankelijk was op het moment dat ze Eritrea zouden verlaten hebben en ze bijgevolg bepaalde stappen dienden te ondernemen om de Eritrese nationaliteit te verwerven; uw beide ouders woonden immers in Addis Abeba, Ethiopië, volgens uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS, toen Eritrea onafhankelijk werd (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4; zie landeninformatie, administratief dossier). Ook hier dient uw erg jonge leeftijd in acht te worden genomen – op het moment van de officiële Eritrese onafhankelijkheid in 1993 – waardoor enigszins nog begrip zou kunnen opgebracht worden over uw onwetendheid over de manier waarop uw ouders de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven, maar anderzijds verklaart u tijdens het gehoor wel dat uw ouders gewoon de Eritrese nationaliteit aannamen door hun afkomst wanneer u gevraagd wordt of uw ouders dan niet bepaalde stappen dienden te ondernemen om de Eritrese nationaliteit te verwerven aangezien ze in Addis Abeba woonden (zie gehoorverslag CGVS, p.4) wat niet overeenkomt met de beschikbare objectieve informatie die stelt dat personen van Eritrese origine in Ethiopië zich moesten registreren voor het onafhankelijkheidsreferendum in 1993 of dat ze naar de bevoegde administratie dienden te gaan in Ethiopië om hun Eritrese nationaliteit te officialiseren waarbij ze vervolgens afstand deden van hun Ethiopische nationaliteit; indien deze personen dit nalieten, behielden ze gewoon de Ethiopische nationaliteit (zie landeninformatie, administratief dossier). Zoals gezegd was u nog erg jong op het moment dat Eritrea onafhankelijk werd in 1993, maar het kan dan wel erg frappant genoemd worden dat u tijdens het gehoor niet kan aangeven wanneer Eritrea precies onafhankelijk werd. Deze vraag wordt u tot tweemaal toe gesteld tijdens het gehoor voor het CGVS, maar in eerste instantie antwoordt u dat de vrede in 2002 was, en in tweede instantie verklaart u dat de oorlog in 1998 begon en dat die in 2000 eindigde, hierbij blijkbaar twee maal het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië tussen 1998 en 2000 enerzijds en de Eritrese onafhankelijkheid anderzijds verwarrend (zie gehoorverslag CGVS, p.4 en p.11). Het is erg vreemd te noemen dat u niet correct en duidelijk kan antwoorden op de vraag sinds wanneer Eritrea onafhankelijk is in het licht van uw beweerde Eritrese nationaliteit aangezien deze datum en gebeurtenis toch een erg belangrijk gegeven is in de Eritrese geschiedenis. Van iemand die beweert over de Eritrese nationaliteit te beschikken, mag redelijkerwijze verwacht worden te weten sinds wanneer deze relatief jonge staat onafhankelijkheid heeft verworven. Het is bijgevolg opmerkelijk te noemen dat u ten eerste niet weet sinds wanneer Eritrea onafhankelijk is, en dat u verder niet kan aangeven op welke wijze uw ouders – en bijgevolg ook u aangezien u uw Eritrese nationaliteit aan die van uw ouders linkt – de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven. U brengt het onafhankelijkheidsreferendum van 1993 zelfs niet ter sprake. Verder is het eveneens vreemd dat u beweert nooit enig identiteitsdocument in uw bezit te hebben gehad in Ethiopië dat uw Eritrese nationaliteit zou aantonen. U geeft zelfs aan nooit in het bezit te zijn geweest van enig identiteitsdocument in Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p.5) en nooit geregistreerd te zijn geweest in de lokale administratie (zie gehoorverslag CGVS, p.5), wat toch vreemd genoemd kan worden aangezien u klaarblijkelijk toch zonder problemen naar school kon gaan in Ethiopië tot de negende graad hierbij in het bezit zijnde van een (Ethiopisch) schooldocument (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U laat tijdens het gehoor vallen dat uw ouders wel (Eritrese) identiteitsdocumenten zouden hebben gehad, maar dat u deze verloren heeft nadat u Ethiopië had verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Wanneer u echter gevraagd wordt om welke documenten het ging en hoe deze eruit zagen, antwoordt u weinig overtuigend dat u het niet meer weet (zie gehoorverslag CGVS, p.6); u geeft verder nogmaals aan dat het een Eritrees document betrof, maar gevraagd op welke wijze uw ouders deze documenten dan bekomen hadden, moet u alweer het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uit bovenstaande bemerkingen kan bijgevolg afgeleid worden dat u er tijdens het gehoor niet in slaagt uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, noch via enige documenten, noch via uw verklaringen hieromtrent tijdens het gehoor. Bovendien is uw algemene kennis over Eritrea in die mate ondermaats te noemen dat ze voorgaande stelling enkel bevestigt en ondersteunt. Zo kan u geen andere Eritrese steden vernoemen (zie gehoorverslag CGVS, p.11), kent u geen andere Eritrese etnische groepen (zie gehoorverslag CGVS, p.11), kan u zoals gezegd niet aangeven sinds wanneer

Eritrea onafhankelijk is (zie gehoorverslag CGVS, p.11) en bent u tot slot niet in staat aan te geven wat de invloed was van het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea, dat plaatsvond tussen 1998 en 2000, op personen van Eritrese afkomst in Ethiopië – omdat u te jong was aldus uw verklaringen tijdens het gehoor – hoewel dit voormelde conflict toch een grote impact had op Eritreërs en personen van Eritrese afkomst in Addis Abeba wat zich zelfs uitte in deportaties naar Eritrea van deze personen van Eritrese afkomst door de Ethiopische autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.10; zie landeninformatie, administratief dossier).

Aangezien u er volgens bovenstaande vaststellingen niet in slaagt uw vermeende Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, dienen uw aangehaalde problemen beoordeeld te worden, in het licht van de criteria van de Geneefse Conventie en van de definitie van de subsidiaire bescherming, ten opzichte van Ethiopië, gezien uw bewering dat u uw hele leven in Ethiopië heeft doorgebracht, althans tot het moment dat u Ethiopië heeft verlaten in 2007, en dat u nooit in Eritrea heeft verbleven of bent geweest. Wat betreft de door u aangehaalde problemen in Ethiopië, dienen echter volgende opmerkingen gemaakt te worden. Zo geeft u tijdens het gehoor aan dat uw vader lid was van een Eritrese oppositiebeweging in Ethiopië, en dat u en uw moeder hierdoor problemen hadden en bleven kennen, zelfs na het beweerde overlijden van uw vader in 1999 (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Echter, gevraagd naar deze politieke activiteiten van uw vader en naar de oppositiebeweging waarvan hij lid zou zijn geweest, blijft u steeds erg op de vlakte en komt u niet verder dan wel erg vage antwoorden hieromtrent te formuleren. Gevraagd wat u weet over de activiteiten van uw vader binnen of voor deze beweging, antwoordt u dat u daar geen informatie over heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Tijdens het gehoor wordt u eveneens gevraagd sinds wanneer uw vader lid was van de door u vermelde beweging waarop u eveneens het antwoord schuldig moet blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of de oppositiebeweging nog steeds bestaat, antwoordt u eveneens dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Tijdens het gehoor voor het CGVS wordt u verder ook gevraagd waar de oppositiebeweging, waarvan uw vader deel van zou hebben uitgemaakt, voor staat, maar ook op deze vraag moet u het antwoord schuldig blijven, net als op de vraag of u andere leden van de beweging kent dan uw eigen vader (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uit voorgaande bemerkingen kan ieder geval afgeleid worden dat uw kennis over het beweerde lidmaatschap van uw vader van een Eritrese oppositiebeweging erg ondermaats is, wat als opmerkelijk kan beschouwd worden aangezien u dit vermeende lidmaatschap van uw vader en diens politieke activiteiten net als oorzaak van uw beweerde problemen in Ethiopië aanhaalt. Het is echter vooral opmerkelijk te noemen dat u geen concrete problemen kan aanhalen die u – en uw moeder – zouden hebben gekend na het beweerde overlijden van uw vader in 1999. Zo geeft u tijdens het gehoor wel aan dat u samen met uw moeder veel moest verhuizen om problemen te vermijden, maar wanneer u dan gevraagd wordt voor wie jullie op de vlucht gingen of welke personen jullie vreesden, verklaart u dat uw moeder u zei dat er mensen waren die jullie achtervolgden, maar dat ze geen verdere details gaf (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Nadien bevestigt u nogmaals dat u in feite niet weet wie uw moeder wou lastigvallen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Bovendien haalt u enerzijds tijdens het gehoor aan dat u en uw moeder veel moesten verhuizen na het overlijden van uw vader terwijl u anderzijds aangeeft dat u sinds 2002 steeds in 'Akaka' heeft gewoond, een dorp net buiten Addis Abeba gelegen, tot het moment dat u Ethiopië zou hebben verlaten in 2007 (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Tijdens het gehoor voor het CGVS wordt u eneens gevraagd of uzelf dan problemen heeft gekend na 2003, het jaar waarin uw moeder overleden is, en 2007, het jaar waarin u Ethiopië verlaten heeft, waarop u in eerste instantie antwoordt dat er niemand was die u kon helpen behalve de vader van uw zoon (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u vervolgens echter gevraagd wordt of u dan concrete problemen heeft gehad in Ethiopië na het overlijden van uw moeder in 2003, antwoordt u van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd wat dan de aanleiding was van uw vlucht uit Ethiopië in 2007, geeft u aan dat u niet in vrijheid kon leven, en dat u niet wou dat uw zoon hetzelfde leven zou leiden als u (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uit voorgaande vaststellingen kan in ieder geval afgeleid worden dat uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben in Ethiopië in die mate vaag zijn, en dat uw kennis over de beweerde politieke activiteiten van uw vader in de jaren '90 in die mate ondermaats is, dat er geen aanwijzingen zijn dat u in Ethiopië, het land waar u geboren bent en waar u het grootste deel van uw leven heeft verbleven, een risico zou lopen op vervolging in de zin van de Geneefse conventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals de definitie van subsidiaire bescherming voorschrijft. U geeft tijdens het gehoor voor het CGVS bovendien zelf aan dat u na het overlijden van uw moeder in 2003 geen concrete problemen heeft gekend in Ethiopië – met de autoriteiten of andere actoren – tot het moment dat u dit land zou verlaten hebben in 2007.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw nationaliteit, zoals eerder al werd aangehaald.

Wat betreft uw verblijf in Griekenland dient te worden opgemerkt dat u verklaarde er wel asiel te hebben gevraagd, maar dat uw voorlopige verblijfsdocument u werd afgenomen in 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), waaruit kan afgeleid worden dat u er geen beschermingsstatuut werd toegekend.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel en in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. verzoekster vermeldt tevens artikel 3 EVRM.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan

ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.6. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster gaat er aan voorbij dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoeksters voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

3.2. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoekster te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit zij bezit, of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekster verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

3.2.1. Verzoekster is in 1986 geboren in Addis Abeba, Ethiopië en verbleef daar continu tot haar reis naar Europa. Verzoekster heeft 9 jaar onderwijs genoten in Ethiopië, waarbij zij schooldocumenten had (gehoor p. 6), wat een legaal statuut veronderstelt. Verzoekster beweert dat haar ouders Eritreërs zijn, doch kan niet genoegzaam toelichten van welk dorp ze afkomstig zouden zijn noch wanneer en waarom ze beweerdelijk naar Ethiopië zouden verhuisd zijn (gehoor p. 3, p. 10). Verzoekster meent dat haar ouders Eritrese identiteitsdocumenten hadden, doch kan dit geenszins toelichten (gehoor p. 6). Verzoekster sprak met haar ouders Amhaars en geen Tigrinya (gehoor p. 5) wat niet bijzonder aannemelijk is indien verzoekster beweert dat haar beide ouders Tigrinya zijn en haar vader beweerdelijk betrokken was in de Eritrese strijd tegen Ethiopië.

Verzoekster heeft in Ethiopië 9 jaar onderwijs genoten, wat niet gelijkgeschakeld kan worden met een lage scholingsgraad. Indien verder kan aangenomen worden dat verzoekster nooit in Eritrea heeft gewoond, dan is haar kennis betreffende Eritrea ronduit onbestaande (gehoor p. 10-11), wat haar beweerde nationaliteit, afkomst en herkomst niet kan adstrueren, en waaruit evenmin enige interesse ter zake blijkt, noch dat ze ooit contact zocht met personen van gelijke herkomst. Dat verzoekster de onafhankelijkheid van het land van haar beweerde nationaliteit niet correct in de tijd kan situeren, kan niet alleen verklaard worden door een beperkte leefwereld, maar duidt minstens ook op een gebrek aan interesse. Evenmin kan verzoekster haar onwetendheid verklaren omdat ze beweerdelijk geen familie heeft in Ethiopië en haar ouders gestorven zijn toen ze 13 en 17 jaar was. Daargelaten dat verzoekster

dit niet aantoont, is niet aannemelijk dat haar ouders haar niet ingelicht hebben over hun afkomst, noch dat verzoekster zich hier niet zelf zou over bevraagd hebben, te meer verzoeksters moeder ziek was, ze op elkaar waren aangewezen en kan aangenomen worden dat ze haar dochter toch zo goed als mogelijk weerbaar heeft gemaakt nu ze voor haar overlijden problemen zouden hebben gehad. Verzoekster is overigens niet ernstig waar zij ter verschoning wenst aan te voeren dat zij slechts 26 was op het ogenblik van verhoor. Evenmin kan zij aanvoeren dat zij al sinds 2008 in Europa verblijft, daar de verregaande onwetendheid betrekking heeft op haar eigen nationaliteit, afkomst en herkomst, wat een persoon zijn identiteit en zelfidentificatie uitmaakt en zodoende niet vergeten kan worden. Waar verzoekster meent dat zij geen identiteitsdocument had, wijst de Raad erop dat zij schooldocumenten had (gehoor p. 6), wat een legaal statuut veronderstelt. Bovendien verklaart verzoekster niet hoe ze haar ouders kon begraven zonder de nodige overlijdensaktes en administratieve afhandeling die ze evenmin voorlegt.

3.2.2. Uit de aan het administratieve dossier toegevoegde objectieve informatie blijkt dat krachtens de richtlijn van januari 2004 de Ethiopische nationaliteit toegekend wordt aan personen van Eritrese afkomst die op het moment van de onafhankelijkheid van Eritrea in Ethiopië woonden en sindsdien permanent verbleven. Verzoekster maakt evenmin melding van één van de in deze richtlijn voorziene uitzonderingen. Voor zover verzoekster *überhaupt* al Eritrese door geboorte was, *quod non demonstrandum*, is zij krachtens de richtlijn Ethiopische gezien zij zelf geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat zij hiervan uitgezonderd zou zijn. Derhalve kan niet worden ingezien waarom verzoekster, die in 1986 in Ethiopië is geboren uit Ethiopische ouders, daar school liep en in 2007 als volwassen vrouw Ethiopië verliet een andere nationaliteit zou hebben. Immers indien ze zelf verklaart nooit enige identiteitsdocumenten te hebben gehad dan kan daaruit al blijken dat ze niet de Eritrese nationaliteit bezit. Immers verzoeksters ouders hadden uiteraard de Ethiopische nationaliteit voor de Eritrese onafhankelijkheid. Indien het gezin en verzoekster van nationaliteit veranderden dan kan verzoekster dit ook aantonen nu ze de daarvoor geijkte procedures diende te doorlopen, *quod non*. De Raad stelt dan ook vast dat uit het geheel van verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat ze een andere nationaliteit zou hebben dan de Ethiopische.

3.2.3. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing overeind.

3.3. Voorts stelt verzoekster vast dat de algemene informatie in het administratief dossier die de CGVS toevoegt ter staving van zijn beslissing enkel informatie betreft over Eritrea en Eritreërs. Nochtans oordeelt de CGVS in zijn beslissing terzelfdertijd dat verzoekster haar Eritrese afkomst niet aannemelijk kon maken en dat de aangehaalde problemen beoordeeld dienden te worden ten opzichte van Ethiopië. De CGVS heeft evenwel geen informatie toegevoegd ter staving van zijn beoordeling van de problemen van verzoekster ten opzichte van Ethiopië. De CGVS heeft een onvoldoende grondig onderzoek gevoerd naar de veiligheidssituatie, de mensenrechtensituatie, de politieke context in Ethiopië. In het bijzonder heeft de CGVS nagelaten rekening te houden met het gender-facet aan de zaak. Het *gaat in casu* om een jonge en alleenstaande vrouw met een kind, die geen familie heeft in Ethiopië, die laaggeschoold is en reeds meer dan 5 jaar geleden het land ontvlucht is. Verzoekster behoort als dusdanig tot een socio-culturele groep die een reëel risico op vervolging en/of het lijden van ernstige schade kent in de sociopolitieke context van Ethiopië. Het Nederlands Ambtsbericht over Ethiopië bevestigt het gevaar voor vrouwen in de Ethiopische samenleving voor het lijden van ernstige schade (stuk 3). De CGVS heeft nagelaten de asielaanvraag en/of vraag tot subsidiaire bescherming van verzoekster vanuit deze invalshoek te onderzoeken.

3.3.1. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging of schade. Het louter aanhalen van een vrees voor

vervolgving of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolgving volstaat, doch het staat aan verzoekster om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken.

3.3.2. Verzoekster voert op de DVZ enkel aan dat ze in Ethiopië “*Ik heb daar geen huis, geen ouders meer en geen familie. Niemand steunt mij daar.*” (vragenlijst 3.5). Indien verzoekster verder op het CGVS voorhoudt dat haar moeder werd lastiggevallen, dan kan zij enkel stellen dat zij “*denkt*” dat de reden hiervoor was omdat haar vader beweerdelijk in de oppositie zat (gehoor p. 4). Verzoekster kan hierover geen nadere details geven (gehoor p. 8), is geheel onwetend over haar vaders profiel en activiteiten (gehoor p. 9) terwijl dit slechts beperkt kan verschoond worden door verzoeksters jonge leeftijd waarop haar vader stierf, doch niet door haar scholingsgraad. Waar verzoekster meent dat haar moeder hierdoor moest verhuizen, kan enkel blijken dat verzoekster zelf van haar geboorte tot in 2002 in Addis Abeba heeft gewoond en van 2002 tot 2007 in Akka, een dorp buiten Addis Abeba, waarvan sinds 2005 “*het was in hetzelfde dorp maar in een ander huis*” (gehoor p. 2, tevens p. 9). Verzoekster kende na de dood van haar moeder geen echte problemen in Ethiopië (gehoor p. 9). Voor zover verzoekster dan ook Ethiopische zou zijn, wat aannemelijk doch door verzoekster niet wordt gesteld, of voor zover verzoekster als Eritrese in Ethiopië woonde, wat verzoekster niet aantoont, stelt de Raad vast dat verzoekster *in casu* geen enkel concreet, geobjectiveerd, actueel noch persoonlijk vervolgingsfeit in Ethiopië heeft aangehaald op basis waarvan mogelijks internationale bescherming zou kunnen toegekend worden. Integendeel verzoekster kent evenmin de problemen die haar moeder beweerdelijk had terwijl ze toen al 17 jaar was en minstens had moeten horen of zien waarom haar moeder moeilijkheden had.

3.3.3. Verzoekster is voorts niet ernstig waar zij meent recht te hebben op internationale bescherming louter en alleen omdat zij een jonge en alleenstaande vrouw – wiens Ethiopische nationaliteit daarenboven niet vaststaat – met kind is, die beweerdelijk geen familie heeft in Ethiopië, laaggeschoold is en reeds meer dan 5 jaar geleden het land heeft verlaten, en omdat de positie van vrouwen in Ethiopië beweerdelijk gevaarlijk zou zijn. Immers verzoekster schiet manifest tekort in haar medewerkingsplicht om haar identiteit genoegzaam aan te tonen. Evenmin is de loutere bewering dat ze geen familie heeft in Ethiopië onvoldoende om als vaststaand feit te worden beschouwd. Noch legt verzoekster een geboorteakte van haar zoon neer waaruit zijn identiteit kan blijken terwijl hiervoor geen verklaring wordt gegeven. Ten slotte kan de Raad niet inzien en wordt ook niet aangetoond, waarom een 27-jarige alleenstaande vrouw met kind vervolgd zou worden in Ethiopië. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolgving dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.3.4. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006). Het is de verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolgving of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. De onderzoeksplicht van de commissaris-generaal strekt zich enkel uit tot de door de asielzoeker aangebrachte elementen, context en documenten. Daarenboven beschikt de commissaris-generaal over een discretionaire marge wat de beoordeling van de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten betreft, waarbij de door de commissaris-generaal gegeven motivering afdoende en draagkrachtig moet zijn, dewelke kan, doch niet noodzakelijk moet, onderbouwd worden door een analyse van de plaatselijke (mensenrechten)situatie.

Gezien verzoekster zelf geen concrete, persoonlijke vervolgingsfeiten aanhaalt in Ethiopië, kan niet worden ingezien welke informatie nuttig kon zijn. Ook verzoekster laat na aan te duiden welke andere informatie over “*de veiligheidssituatie, de mensenrechtensituatie, de politieke context*” of het genderperspectief *in casu* dan wel zou moeten bijgevoegd worden, laat staan hoe dit verzoeksters

concrete verweer zou dienen. Verzoekster vraagt "In ondergeschikte orde het dossier terug te zenden naar de CGVS voor verder onderzoek" zowel inzake "de beweerde Eritrese afkomst van verzoekster" "als teneinde het administratief dossier te staven met achtergrondinformatie over Ethiopië en de aanvraag van verzoekster tot bescherming vanuit een gender-perspectief te onderzoeken", is dan ook niet nuttig, laat staan noodzakelijk. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK